

Világvége

Strenner Márton

Talán harmadjára gyúrtem össze a papírt aznap este. Hiába próbálkoztam. Nem volt jó. Nem volt elég jó. Egy gyors mozdulattal a szoba sarka felé hajítottam markom tintától rothadó tartalmát. Először egy erős, majd két puhább zörrenés rázta meg a szobát. Persze nem találtam bele a kosárba.

Hangosan sóhajtottam. Talán én nem vagyok elég jó.

Két lépés után már a sárga, műanyag kuka fölött álltam. Tele volt. Talán most is tele van. Egyik kezemmel az ablakpárkányra emeltem a szemetes zacskót, a másikkal a kilincs felé nyúltam. Mindkettő élesen, nagy hanggal nyikorgott. Mindkettő meg akarta adni magát a szobába beáramló, erős huzatnak.

Búzban és koszban fürdött az esti sikátor. Egy távoli, öreg busz hangjától visszhangzott csendesen a töredezett utca; hideg, őszi levegőben úszott az őt övező néhány, csatornavízzel díszített halványsárga ház, a sok magas cseréptető, és a felhőkkel fedett, üres, szürke égbolt.

“Ez az én otthonom” közölte egy hang, valahol a sikátor alján. “Nekem is” feleltem gondolatban.

“Na és akkor mi van?” Megállt a kezem a levegőben. Ezt egy másik hang mondta. Mélyebb volt az előzőnél. Talán idősebb is. Nem tudom pontosan. Mindig rossz fülem volt az ilyenekhez.

“Az van hogy takarodj innen! Tudom én, hogy...”

“Fogalmad sincsen mit akarok!”

“Mégis miből gondolod ezt?”

“Még ide se értem, de már el akarsz üldözni. Meg sem hallgattál!”

“Dehogyan hallgattalak! Nem is kellett! Keress magadnak más helyet!”

“Nem érdekel a sikátorod te barom!”

Megint hangosan sóhajtottam. Nyilván elkezdtek vitatkozni. Talán rendőröket kéne hívnom... de nem. Nem gondoltam hogy baj lehetne ebből. Fogalmam sem volt hol lehet egyáltalán a telefonom. “Amúgy sem vennének komolyan” gondoltam.

“Akkor meg minek vagy itt?”

“Azért ott. A karodon.”

“A karomon?” kérdezte habogva az első

“Pontosan tudod miről beszélek”

“Persze hogy tudom te átokfajzat! A válaszom nem! Most pedig húzz innen de gyorsan, különben...”

“Különben?” A második hangosan közbevágott.

“Mindegy”

“Tényleg?”

“Mondom mindegy!”

Az utolsó, szinte kiabálva elhangzott szavak néhány másodpercig élénken ugráltak a sikátor falain, majd szinte nyomtalanul eltűntek. Válasz helyett csend telepedett a városra. A távolban nem morgott tovább az öreg busz motorja. Eltűnt a hideg, porszagú szellő. Az ablakom nyikorgás nélkül, fáradtan figyelte az esti világot.

Én is csendben voltam. Még mozogni is alig mertem. Nem tudom miért.

Törékenynek tűnt a csend; ami eddig egész este csak a szobámat töltötte be, most az egész világot körbe akarta érni. Hatalmasnak tűnt, mégis, ránézni sem akartam, levegőt is csak elfordulva, szinte büntudattal vettem.

Nem tudom meddig álltunk ott. Nem tudom meddig álltam ott. Csak arra emlékszem, hogy a szemem végig szűrt a hidegtől. Egy idő után fáradni kezdtek a karjaim. Be akartam csukni az ablakot, de valamiért nem vitt rá a lélek. Fogalmam sincs miért. Gondolom nem akartam hangoskodni. Lehet, hogy csak máshol járt az eszem. Igazából akárhol szívesebben lettem volna lélekben mint abban a poros kis szobában, alig pár méterre az ablakomtól, a bezárt ajtótól, és csak néhány centire a kezeim közül csalódottan nézelődő papírdaraboktól...

“Egy lépést se’ gyere tovább, mert megkeserülöd te átokfajzat!”

A műanyag zacskó hirtelen mozdulattal az ablak aljának ütközött. Apró, éles kődarabként törte szilánkjaira a csendet a padlóra borult undorító szemétadag zörgése.

“Ne mondj nekem ilyet mer’ a homlokoddal fogok szöget verni a koporsódba!”

“Na persze, hogy enné ki a lelkedet a...”

“Az, kieszi miután az anyáddal végzett!”

“Hogy merészelsz így beszélni velem teee?!”

“Hogy én hogy merészelem?”

“Te hogy merészeled!”

“Na elég lesz most már... tedd el azt te vadbarom, de most azonnal!”

“Igen? És miért is?”

“Persze, egyből megjött a bátorságod te kis...”

“Te kis micsoda? Na most beszéljél mer’ lassan már nem lesz mivel!”

Hangos üvöltés rázta meg a sikátort. Remegő kézzel vágtam be az ablakot, a kilincset rángatva, tépve próbáltam lefelé forgatni; az recsegve, ropogva, nyikorogva engedett. Tompán visszhangzani kezdett a szobában egy őrülten ordító sziréna hangja.

Ezután már nem emlékszem sokra. Alig kaptam levegőt. Kicsit talán szédültem is. Nehezen találtam meg az ágyamat. Pontosan azt sem tudom miért nem rögtön a székre ültem le. Hamar elaludtam. Takaró nélkül. Nem keltem fel mikor dörömböltek a szomszédok, sőt, arra sem mikor reggel a rendőrök betörték az ajtót...

A bíróságon ébredtem. Tanú voltam. Tanú vagyok. Szobám alatt reggel két hullát találtak a korai műszakba siető munkások. A töredezett úton egy vértócsa száraz maradványai csillogtak a reggeli nap fényében. Az út szélén egy csorba, rozsdás kés feküdt. Ezután persze szirénaszóra ébredt az egész város. Azóta sem láttam egyiket sem. Nem mutattak nekünk képeket.

Papírra vetve

Strenner Márton

Azt mondják a toll nagyobb a kardnál
Hogy a földet hiába akarnád
Ütni vagdosni vagy őrült-bátran
Kesztyűt dobni rá: "nesze te, párbaj!"
A világ a pók, a föld mint háló
Mellette százalmas fogpiszkáló
Minden fegyver, mert ez a nagy egész
Örülj annak ha a harcban megélsz
Vagy nem vesz észre, nem fal fel rögtön
A pók, mert temet, bújtat a börtön
Vicc a kard nem más, te beteg bolond
Ha ezzel jársz hamar belebotolsz

De mondják azt is: a kard a minden
A toll a visszhang, a föld a midden
Semmi vagy *tudod*, pont mint a tinta
Ma írsz és meghalsz, holnap már mintha
Árnyékod sem lett volna a földben
Csalásban élsz, ez a világ törpe
Gyenge a tollad, gyenge vagy te is
Fehérítetted a papírt ha megint
A vihar, a vár, az ősz félelem
Csodát írsz, hogy rásírd az életed
És mind hiába! Hisz meghal a szó
Felhősírban az álombavaló

Mosd el a fájdalmam

Strenner Márton

Mosd el a fájdalmam
Mint mikor eső kopog,
Sír az öreg ablak;
Törölj végig arcomon

Mosd el a fájdalmam
Ezt a gyöngy kis hópelyhet
Légy felettem a nap
Ami engem megperzsel

Mosd el a fájdalmam,
A szép szürkét az égen;
Légy erős szélvihar
Foszlatsd a messzeségbe

Mosd le a fájdalmam
Messzire, hogy hadd vesszen
Mint sok más áradat
Egyként mind a tengerbe

Mosd le a fájdalmam
Majd borítsd ki a vödröt...

Viharidő

Strenner Márton

Nem vagyok éhes a gyomromat álmok emésztik
Nem tudok enni ha összeszorulva a szívem
Vérzik a szem noha visszaforogva megőrül
Tétova mozdulatokkal mégis a
"Hősi halál" jeleit kerüli

Szám ha a trombitaszó nem hangzik az égből
Úgy hajigálom a falnak hogy megutál amíg élek
Még ha az észre se vesz kit a vár tetején
Elitélnek az évek

Sor van az udvar előtt belökődnek a népek
Védtelen embereket s bár jó nagy a város
Látszik a körnek a vége ha engem a hosszú
Görbe karokkal még az idő kerekéből
El nem is érnek

Jól tudom így is a múltnak a sok kerekéből
Nincs az az út ami kinthagy az udvar előtt mint
Győzteseket barom emberi "hőscsapatot" nézd:
Szürke a fal s a kapun sok a rács, de ti mind mint
Én ha belátok hogy lehetek meg a csendben
Várakozó?

Nézd az egész keserű ha a tett nem is éber
Megmarad akkor a szó mert vér van a várban
Gyűlik a sok száz felhő

Nézd tudom én hogy a hangom az erre kevés és
Semmi vagyok vagy a téglá a várban mégis
Szórom a szót fel a falra a szénakazalba a tűt mert
Nem lehet így nem

Várhatom el hogy a csend menekítse az udvart
Mert ez a sors a kerék az egész várost
Darabokra felőrli az ember szenved nézd
A menet lefelé tart

Nincs az a szó mire ekkor csendet akasztok
Nincs az a tett ami néma maradna a sírból
Részegen él a könyörgés sírnak a számok
Régi imák tömegétől vérzik az éjjel
Gyűlik a könyvben a tintavihar

Idővel

Strenner Márton

Lesz majd kor ki engem gyilkol
Lesz majd kor ki megszeret
Lesz majd ki felássa sírom
Lesz ki újra eltemet

Lesz majd kor ki rajtad röhög
Lesz majd kor ki elfelejt
Lesz majd hogy a láncod csörög
Lesz hogy hős, szabad leszel

Óriáskerék

Strenner Márton

Sorra kerülsz te is
Csendesen kivárod
S nézed: fordul megint
Tovább a határon

Este a dombon

Strenner Márton

Kérlek
Nézz fel az égre
Csillagok ülnek a felhőn
Leszállt az éj; az erdő
Körbetakarja a földet
Szöknek
A szélbe a halk dalolások
A tűz ropogása
Az élet
Kérlek
Nézz be a lángba
A gallynak az álma
A füstben
Felröpül újra az égbe
A széles
Hold koronája a vándort
Őrzi az úton
A szemre az Úrtól
Porlik a fátyol a
Csendben villog a város
Kérlek
Nézz be a fénybe
Ha messze a dombon, s
Át a falombon
Látod a szürkületet
Szédülj közelebb
Az ezer kis házhoz
Rengeteg álom
Száll fel a holdra
Az ég ma eloltja
A sok füst lángját
Koppan a szív mint márvány
Nézi a földet
Össze ne törjed
Mégis
Szédíts
Vissza a távoli rétre, s
Kérlek
Nézd meg a tűz melegét

Nézd ahogy áll, s nem elég
Ez az álom
Látod
Az újabb márvány
Gyöngé parázsát
Csendre legyinti
A mindig
Fáradt hóhér
Kár most esni szóért
Néznek a fák
A madár
A mező
A fenyő
És rajta a láng
A parázs
Mert szenved, s
Ei ma nem enged
Szánja az ég is
Mégis
Kérlek
Nézd meg
A csendet
Lépked az este
A fellegeken
S ha a reggelt
Újrateremti
A tűz elereszti
A márványt

Boszorkányének

Strenner Márton

Úton fut a szegény vadász
Nem talál a szélén hazát
Sem egy kulacs, sem egy kenyér
S hiába a koszos tenyér
Hejj az ezüst, hejj az arany
Ujjai közt meg nem marad

Kocsmárosné mondja kérem
Hol nyerhetném mára bérem?
Mert ezért ha vérem zuhog
Fizetni akkor sem tudok:
Hejj az ezüst, hejj az arany
Béred lesz mit bérnek kaptam!

Kocsmárosné sűrög-forog
Kezében egy papiroson
Üdekék, friss tintával áll:
Keresünk egy bátor vadászt
Hejj az ezüst, hejj az arany
Munkád nem lesz jutalmatlan!

Faluispám Bogdán Tamás
Maga keresett egy vadászt?
Az volnék én, pusztá vándor
Ki a héten épp itt szállok, s
Hejj az ezüst, hejj az arany
Pénz nélkül azt itt sem szabad

Elmutat az öreg Bogdán
Nem túl messze áll egy mocsár
Sötét, mérges, sűrű fertő
Szépen látszik fenn a hegyről
Hejj az ezüst, hejj az arany
Mi pénzt érnek ott a vadak!

Lent a mocsár sűrűjében
Boszorkány él, tőle félnek
Már régóta az itt lakók
Pestis az, a földre való:
Hejj az ezüst, hejj az arany
Öld meg vadász, lesz jutalmad!

Vízben úszik lenn a mocsár
Tényleg itt él a boszorkány?
Ugyan miért lenne aki
Békák közt a bűzben lakik?
Hejj az ezüst, hejj az arany
Koszban jár mind aki gazdag!

Értünk jönnek! Erre vártak!
Elindulnak a mocsárba!
Eljön majd az összes értünk
Ha meglátnak nyomban végünk
Hejj az ezüst, hejj az arany
A fejünkért pénzt is adnak!

Közel van a boszorkánylak:
Nosza vadász, fel a fára!
Onnan látszik, ablak, ajtó
Ágy is van, kettőnek való
Hejj az ezüst, hejj az arany
Haljon meg hát mindkét banya!

Jöhetnek, de nincs itt semmi
Nem érdekel engem mennyi
Vassal, vérrel s tűzzel jönnek
Téged meg nem kapnak tőlem, s
Hejj az ezüst, hejj az arany
Pénzért soha ki nem adlak!

Valahol egy öreg makkfán
Íjjal készen áll a vadász
Csendben gyorsan a tegezből
Kiugrik két acél vessző
Hejj az ezüst hejj az arany
Most szedd vadász jól meg magad!

Nem adsz, s én nem adlak téged
Ha előttem hull ki véred
Én még akkor sem hagylak ott
Legyen tehát, megfogadom:
Hejj az ezüst, hejj az arany
Akkor én is veled haljak!

Gyerünk vadász, löni kéne!
Vagyis talán... talán mégsem
Pokol reád öreg Bogdán
Megyek innen rögvest tovább
Hejj az ezüst, hejj az arany
Oh csak éhen meg ne haljak!

S most én ugyan merre menjek?

Ha ezután látnak engem

A faluból kiutálnak...

Tudod mit? Ha ez az ára,

Hejj az ezüst, hejj az arany...

Mi volt ez a nagy hangzavar?

Hamar vissza fut a vadász

Kopog a kunyhó ajtaján

Kopogtat de nem kap választ

Rátör tehát a banyákra, s

Hejj az ezüst, hejj az arany

Az várja ott, vérbe fagyva

Innen tényleg szép a mocsár

Jó is lesz, nem megyek tovább

Fenn a faluszéli hegyen

Talán itt majd jó lesz nektek

Hejj az ezüst, hejj az arany

Itt nyomjátok majd az avart

Bár a vadász hangja csendes

Így is zeng az falu szerte:

Felé jön, hisz hallja szavát

Faluispán Bogdán Tamás

Hejj az ezüst, hejj az arany

Zsebe csörög ahogy szalad

Megjöttél hát végre vadász
S hoztál is magaddal banyát
Hoztál bizony, nem is egyet
Megkapod hát mi jár neked
Hejj az ezüst, hejj az arany
Csörgése a hálám szava!

Lassan fordul meg a vadász
Sokáig csak nézi Tamás
Kezében a kis bőr erszényt
Majd csak lassan nyújtja kezét
Hejj az ezüst, hejj az arany
Gazdát vált majd tovább szalad